

Arrest

nr. 197 645 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
E. Smitsstraat 28 - 30
1030 Brussel

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DESIMPELAERE, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 mei 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 22 september 2015 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.05.2015 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds juni 2010 in België zou verblijven; hij sinds zijn aankomst zijn best zou hebben gedaan om zich in België te integreren en hij ter staving aanbevelingsbrieven en een deelcertificaat van de module voorlegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 10.06.2010 in België asiel aan. Aangezien betrokkene in het bezit was van een paspoort van Rusland met een Schengenvisum type C – afgegeven door de Griekse vertegenwoordiging in Moskou op 07.06.2010 (visum van Griekenland betrof overigens een frauduleus verkregen visum), werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een overname gevraagd aan Griekenland op 17.06.2010. Op 08.10.2010 kreeg betrokkene evenwel tijdelijk verblijf omwille van medische redenen, waardoor de overname niet heeft plaatsgevonden. Op 10.02.2014 werd het verblijf van betrokkene niet langer verlengd. Gezien de termijn voor de overdracht in het kader van de Dublin-procedure overschreden was, werd België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 21.10.2014 werd betrokkene uitgenodigd voor zijn interview. Op 16.06.2015 werd zijn asielprocedure afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name de zeer ernstige gezondheidstoestand van betrokkene en de ziekenhuisopname en het voorgelegde attest dd. 29.01.2015) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Op 10.02.2014 werd betrokkene zijn medische aanvraag definitief afgesloten. Het staat betrokkene steeds vrij een nieuwe aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de briefwisseling, overgemaakt door de verwerende partij naar aanleiding van terechtzitting, blijkt dat verzoeker op 27 november 2017 gemachtigd werd tot een verblijf van een jaar in het rijk. Er werden instructies aan de burgemeester van Brugge gegeven om verzoeker in te schrijven in het BIVR voor de duur van 12 maanden met de vermelding "tijdelijk verblijf".

Ter terechtzitting beaamt de advocaat van de verzoekende partij dat een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter werd ingediend. Uit de debatten blijkt aldus dat ten gevolge van een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet de verzoekende partij werd gemachtigd tot het tijdelijk verblijf om medische redenen. Het schrijven van 27 november 2017 vermeldt dat het BIVR kan worden verlengd wanneer een recent standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd samen met medische rapporten met betrekking tot evolutie van de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijke behandeling. Aldus blijkt dat verzoeker inmiddels werd gemachtigd tot verblijf op grond van zijn medische aandoening. De verzoekende partij betoogt ter terechtzitting evenwel dat er nog steeds sprake is van een actueel belang, vermits de huidige aanvraag op grond van artikel 9bis ruimer is dan dergelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker betoogt een ruimer belang te hebben bij het aanvechten van de weigering van het verzoek om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan zulks niet los worden gezien van de draagwijdte van de aangevoerde middelen en dient hij in de huidige stand van het geding te worden bijgetreden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115/EU

Eerst onderdeel

Verzoeker stelde dat de asielprocedure onredelijk lang had geduurd en dat dit de ontvankelijkheid en de gegrondheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigde:

“De lengte van de asielprocedure (vier jaar op 10 juni 2014), gekoppeld aan de inspanningen tot integratie van mijn cliënt moet, overeenkomstig de gewoonlijke praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken, tot zijn regularisatie leiden”.

Het feit dat een asielprocedure en/of een aanvraag tot subsidiaire bescherming in een onredelijke termijn behandeld wordt heeft juridische gevolgen aangezien de vreemdeling zich gedurende die periode integreert. Dit werd door advocaat-generaal Bot benadrukt in zijn besluiten in de zaak M.M. t. Ierland (C-277/11) van het Europees Hof van Justitie:

« 112. Ten derde stelt M. M. dat hij niet wist wanneer er uitspraak zou worden gedaan over zijn verzoek om subsidiaire bescherming, waarbij hij bovendien kritiek uit op de duur van de procedure.

113. Blijkens het dossier heeft de procedure voor de behandeling van de door M. M. ingediende asielaanvraag zes en een halve maand en die van zijn verzoek om subsidiaire bescherming 21 maand geduurd. De betrokkene heeft dus uitsluitend gekregen over zijn situatie na een procedure die iets meer dan twee jaar en drie maand heeft geduurd.

114. Deze duur lijkt me kennelijk onredelijk¹. Ook al is de behandeling van het verzoek om subsidiaire bescherming in Ierland niet onderworpen aan de procedurevoorschriften van artikel 23, lid 2, van richtlijn 2005/85 – dat bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat de procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk wordt afgerond en indien er binnen zes maanden geen besluit kan worden genomen, dat de aanvrager in kennis wordt gesteld van het uitstel of informatie ontvangt over de termijn – toch is de bevoegde nationale autoriteit gehouden om bij de vaststelling van een onder de werkingssfeer van het Unierecht vallende beslissing de naleving te waarborgen van het recht van de betrokkene op een behoorlijk bestuur, hetgeen een algemeen beginsel van het Unierecht betreft.

115. Verzoeken om subsidiaire bescherming moeten dus net zoals asielaanvragen binnen een redelijke termijn zorgvuldig worden behandeld, aangezien de snelheid van de procedure niet enkel bijdraagt tot de rechtszekerheid maar ook tot de integratie van de aanvrager².

116. Het staat bijgevolg aan de verwijzende rechter om te beoordelen in hoeverre de relatief lange duur van deze procedure afbreuk heeft kunnen doen aan de rechten en waarborgen die M. M. in het kader van de procedure voor de behandeling van zijn verzoek om subsidiaire bescherming toekwamen ».

De Advocaat-generaal oordeelde aldus dat een procedure die meer dan twee jaar en drie maanden heeft geduurd kennelijk onredelijk lang duurde.

In Belgisch recht vormt artikel 9bis de enige procedurele basis die de Staat toelaat om de gevolgen van een te lange asiel- of subsidiairebeschermingsprocedure te trekken.

De bestreden beslissing antwoordt niet op het argument genomen uit de onredelijke duur van de de asielprocedure en schendt aldus op dit punt artikelen 9bis en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

Zelfs indien uw Raad van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een antwoord bevat op het argument genomen uit de onredelijke lange behandelingstermijn van de asielaanvraag moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing verzoeker niet in staat stelt te begrijpen indien tegenpartij erkent dat de asielprocedure onredelijk lang geduurd heeft. De bestreden beslissing laat bijgevolge ook niet toe te begrijpen welke gevolgen tegenpartij aan een onredelijk lang durende asielprocedure hecht.

Derde onderdeel

De bestreden beslissing weigert bovendien rekening te houden met de medische elementen, en meer bepaald het feit dat verzoeker onder dialyse is en een transplantatie nodig heeft.

In het arrest Stella Josef heeft het Europees Hof voor de rechten van de Mens geoordeeld dat een zware ziekte, die het Hof echter niet toeliet een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, toch via artikel 9bis van de wet in rekening zou moeten worden gehouden (§126). Onder het arrest staat een eensluidende opinie van rechter Lemmens in deze zin.

Door geen rekening te houden met de zware gezondheidstoestand van verzoeker in het kader van een aanvraag 9bis schendt tegenpartij dit artikel.

Artikel 6.4 van de richtlijn 2008/115 laat ook niet toe het onderzoek van de humanitaire en medische redenen te splitsen. Ze moeten allemaal samen in rekening gehouden worden om tot een beslissing te komen.

Door het tegenovergestelde te oordelen schendt de bestreden beslissing artikel 9bis van de wet, samen gelezen met artikel 6.4 van de richtlijn.”

3.1.2. Verzoeker voert in het eerste onderdeel aan dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 18 mei 2015 als buitengewone omstandigheid onder meer aanvoerde:

“De lengte van de asielprocedure (vier jaar op 10 juni 2014), gekoppeld aan de inspanningen tot integratie van mijn cliënt moet, overeenkomstig de gewoonlijke praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken, tot zijn regularisatie leiden.”

Verzoeker verwijst naar het advies van advocaat-generaal Bot in de zaak *M.M. tegen Ierland* (C-277/11) van het Hof van Justitie, waarin werd gesteld dat een asielprocedure met een duur van twee jaar en drie maanden, kennelijk onredelijk is. Verzoeker betoogt dan ook dat de bestreden beslissing behept is met een motiveringsgebrek in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waar niet werd geantwoord op het element van de lange duur van de asielprocedure.

3.1.3. De verwerende partij werpt tegen:

“In een eerste onderdeel houdt de verzoekende partij dat haar asielprocedure onredelijk lang heeft geduurd en dat dit de ontvankelijkheid en de gegrondheid van haar aanvraag dd. 18.05.2015 rechtvaardigt.

Verweerder laat gelden dat de lange duur van de asielprocedure niet kan leiden tot de vaststelling dat het voor de verzoekende partij onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in de bevoegde diplomatieke post.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geenszins op een onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij wist of minstens had moeten weten dat haar verblijf gedurende de asielprocedure slechts tijdelijk was.

“Verzoekers hebben nooit een wettig verblijf genoten in België. Er wordt niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd dat verzoekers wisten dat hun verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Beide asielprocedures werden negatief afgesloten.” (R.v.V. nr. 115 439 van 10 december 2013)

De loutere verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest M.M. t. Ierland doet hieraan geen afbreuk, nu dit niet aantoonst dat de verzoekende partij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden.”

3.1.4. De verwerende partij betwist in haar nota niet dat niet werd geantwoord op het element van de lange duur van de asielprocedure. Met het standpunt dat de lange duur er niet toe leidt dat er buitengewone omstandigheden zouden zijn die een terugkeer bemoeilijken of onmogelijk maken, geeft zij zelf een *post factum* motivering aan de bestreden beslissing, die echter niet van aard is het motiveringsgebrek in de beslissing zelf te herstellen. In de mate zij betoogt dat in de bestreden beslissing gemotiveerd staat dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure, houdt dit weliswaar een antwoord in op de door de verzoeker aangevoerde elementen van integratie, doch niet op het element dat de asielprocedure vier jaar heeft aangesleept.

Aldus werd niet geantwoord op de door de verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheid, zodat een schending van de formele motiveringsplicht ex artikel 62 *iuncto* artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is in die mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT